

De pers over *Niemand is ooit verloren*:

‘De nieuwe *Gone Girl*, maar dan literair.’ – *Vanity Fair*

‘Catherine Lacey maakt gehakt van clichés.’

De Morgen ★★★★★

‘Vermakelijke roadtrip.’

Trouw

‘Slim, aandoenlijk, verstorend, recalcitrant en meedogenloos stijlvol.’ – *Electric Literature*

‘Een briljante roman met een volgehouden intensiteit die in fictie zeldzaam is. De meest veelbelovende debuutroman die ik dit jaar ben tegengekomen.’ – *The Wall Street Journal*

‘Het gebeurt niet elke dag dat je een boek tegenkomt dat tegelijk ontspannen, beheerst en verrassend opmerkelijk is, maar dit is zo’n boek.’ – *The New Yorker*

‘Intelligent, duizelingwekkend, pijnlijk en humoristisch.’
– *Slate*

‘*Niemand is ooit verloren* is volledig – en direct – betoverend: een uitstekende debuutroman en een opwindende nieuwe stem.’ – *Geoff Dyer*

‘Een onderzoekende, emotioneel resonerende debuutroman. We hebben hier te maken met een aanzienlijk talent.’ – *The New York Times*

‘Verrassende zwarte humor, een griezelig intiem verslag van innerlijke en fysieke reizen. (...) Een krachtige, ongemakkelijke roman.’ – *The Guardian*

‘*Niemand is ooit verloren* is een adembenemend goed geslaagde roman en vestigt Catherine Lacey als een blijvende stem in de hedendaagse fictie.’ – *Laura van den Berg, schrijfster van The Isle of Youth*

‘Een bijzonder knap debuut.’ – *Daily Mail*

Niemand is ooit verloren

Catherine Lacey

NIEMAND IS
OOIT VERLOREN

DAS MAG UITGEVERS

Catherine Lacey (1985) werd geboren in Tupelo, Mississippi. Haar werk is vergeleken met dat van Elena Ferrante en James Salter.

Ze publiceert in *The New York Times*, *McSweeney's*, *The Paris Review*, *The Believer* en *The Atlantic*. In 2014 werd ze uitgeroepen tot *Granta's New Voice*. *Niemand is ooit verloren* is haar eerste boek. Het is vertaald naar het Duits, Frans, Italiaans en Spaans. Lacey woont in Brooklyn, waar ze werkt aan haar tweede roman en een verhalenbundel.

© 2016, Das Mag Uitgevers

Oorspronkelijke titel: *Nobody Is Ever Missing*

© 2014, Catherine Lacey

Nederlandse vertaling: Gerda Baardman en Lydia Meeder

Art direction: Toine Donk

Omslagontwerp: Stephanie Specht

Opmaak: Anne Lint

Productiebegeleiding: Tim Beijer

Auteursfoto: Lauren Volo

NUR 302

www.dasmag.nl

www.catherinelacey.com

Ter nagedachtenis aan MG

Er nam een ding, ooit, plaats op Henry's hart
Zó zwaar, alsof hij honderd jaar
& meer was, & wenend, slapeloos, al die tijd
kon Henry niet wat moest.
Begint altijd weer in Henry's oor
Dat kuchje ergens, klokgelui, een geur.

En er is nog iets anders in zijn hoofd
als een strak Sienees gelaat waar duizend jaar
het stil profielverwijt niet deed vervagen.
Doodsbleek,
met open ogen, wacht hij, blind.
Te laat, zeggen de klokken. Denken –
niet voor tranen.

Maar nooit heeft Henry, al dacht hij van wel,
iemand beëindigd, haar in stukken gehakt
en die verborgen waar ze vindbaar zijn.
Hij weet: hij heeft ze allemaal geteld & niemand
is vermist.
Vaak, bij de dageraad, gaat hij ze na.
Niemand is ooit vermist.

I

Er zijn misschien mensen op deze wereld die tegen wil en dank gedachten kunnen lezen en als zulke mensen bestaan, ben ik er redelijk zeker van dat mijn man er een is. Dat ik dat denk, komt door de gebeurtenissen in de week waarin ik al wist dat ik kort daarop weg zou gaan maar hij nog niet; ik wist dat ik het hem moest vertellen maar ik kon me geen manier voorstellen om mijn mond de woorden te laten vormen, en aangezien mijn man onbedoeld gedachten leest, dronk hij die week flink veel meer dan gewoonlijk, kruikjes gin vooral, maar ook halve liters bier van de avondwinkel. Dan kwam hij binnenlopen, drinkend uit een blik dat schuilging in een papieren zak en grijnzend alsof het een grap was.

Dan lachte ik.

Dan lachte hij.

Binnen in ons lachen lachten we niet echt.

De ochtend waarop ik zou vertrekken stapte hij uit bed, kleepte zich aan en liep de kamer uit. Ik bleef klaarwakker achter mijn gesloten oogleden liggen tot ik de voordeur dicht hoorde gaan. Om twaalf uur ver-

trok ik met mijn rugzak uit ons appartement en ik voelde me zo misselijk en absurd dat ik in plaats van het metrostation een bar binnenstapte. Ik bestelde een dubbele bourbon, al ben ik gewoonlijk niet zo'n drinker, en de barkeeper vroeg waar ik vandaan kwam en ik zei Duitsland, zomaar, of misschien om te voorkomen dat hij een praatje probeerde aan te knopen, of misschien omdat ik er behoefte aan had een halfuur in een ander verhaal te leven: ik was een eenzame Duitse die het Beeld van Vrijheid en het Square van Time en het Park van Central kwam bezichtigen (geen vrouw die zonder retourticket naar een land vloog waar ze maar één persoon kende die haar één keer een logeerkamer had aangeboden, wat, als ze er nog eens over nadacht, het soort aanbod was dat mensen doen als ze weten dat het toch niet wordt aangenomen, maar nu was het te laat want ik nam het wel aan en nou ja nou ja nou ja).

Ondanks een lange rij lege krukken kwam er een man naast me zitten die een cranberrysap met niks bestelde.

Wat is het probleem? vroeg hij. *Vertel maar, schat.*

Ik keek hem aan alsof ik geen probleem te vertellen had want dat is mijn probleem, dacht ik, niet weten hoe ik het moet vertellen, daarom vind ik ook het fijnste aan de luchthavenbeveiliging dat je helemaal tot aan het poortje kunt lopen huilen en zij alleen maar proberen in te schatten of je zo meteen gaat ontploffen. Ze zullen je nog steeds fouilleren als ze je willen fouilleren. Ze zullen nog steeds naar metaal op je

lichaam zoeken. Ze zullen nog steeds schreeuwen over laptops en vloeistoffen en gels en schoenen en niemand zal je vragen wat er mis met je is, want alles is al mis, en ze zullen geen tweede blik op je werpen want ze worden maar voor één blik betaald. En daar zijn sommige mensen soms dankbaar voor.

Ze keken en maakten vlug een berekening: 7 procent kans op zwendel, 4 procent kans op prostitutie, 50 procent kans op geestelijke labiliteit, 20 procent kans op onhebbelijkheid, 4 procent kans op gewelddadig gedrag. Waarschijnlijk ging dat allemaal niet op voor mij, althans niet direct, maar voor de passerende bestuurders en alle anderen in dit land kon ik van alles zijn, dus minderden ze alleen vaart, namen me op, schatten me in, reden door.

Vrouwen – die tuurden vluchtig, trokken een zorgelijk gezicht, gingen verder. Mannen (zo ontdekte ik later) staarden van veel grotere afstand naar me – hun blik erin geoefend me in de gaten te houden voor het geval ik iets was wat ze moesten neerschieten of vangen – maar die stopten vrijwel nooit. Van dichtbij was ik niet zo veelbelovend: gewoon een vrouw met een rugzak, een vest, groene sneakers. En jong ogend natuurlijk, want je moet jong ogen om met dit soort kwetsbaarheid weg te komen: in de berm staan en de bleke binnenkant van je arm laten zien. Je moet zowel compleet onschuldig lijken als in staat om, indien

nodig, een mes in zachte ingewanden te zetten.

Maar dat wist ik aanvankelijk allemaal niet – ik stond gewoon te wachten, zonder te weten dat ze me met die zonnebril op voorgoed hier zouden laten staan, zonder te weten dat mijn losse haar iets uitdroeg wat ik niet uitdroeg, zonder te weten dat mijn houding zo nauwkeurig geïkt moest zijn, dat ik constant de pose moest hebben van een danseres die zich afzet voor een sprong.

Het enige wat ik wist was wat ik op die kaart op het vliegveld had gezien: naar het zuiden tot ik in Wellington kwam, met de veerboot naar de overkant, dan Picton, Nelson, Takaka en Golden Bay, Werners boerderij, het papiertje waarop het adres was gekrabbeld waardoor dit allemaal in gang was gezet.

Toen het toestel die ochtend was geland, had ik zo'n zevenendertig uur niet geslapen. Toen ze het licht in de cabine hadden gedimd, had ik mijn ogen wijd opengehouden en was mijn brein naar een eindeloze horizon gedwaald. Ik las niets en keek naar niets op het scherm een paar centimeter van mijn gezicht. Ik luisterde naar het ademen van slapende lichamen; ik probeerde woorden te plukken uit de vage stemmen een paar rijen bij me vandaan. Het cabinepersoneel wiegde het gangpad door en knipoogde en tuitte lippen en overhandigde me strikt afgemeten hoeveelheden voedingssubstanties: broodje zo glad als een gloeilamp; stukje kip in tongformaat; tweeëndertig pinda's in een staalblauw zakje. Ik beet in een flap kaas zonder het plastic te hebben gezien, hield het eten verder voor gezien.

Voorbij de bagageband keek ik naar een man die een sigaret stond te roken en iets langs de stoeprand schopte, het zonlicht om hem heen versplinterend als op een schilderij van een heilige. Dit was alles wat het was, het land waar ik in was gekatapulteerd.

Ach, hoe had ik jou nou kunnen laten staan? vroeg die eerste automobilist. *Dat had ik toch nooit kunnen doen?*

Ik weet het niet, zei ik. *Had dat dan gekund?*

Ze lachte, maar ik was niet in een stemming om ergens de humor van in te zien. Het was vast wel grappig, maar toen ik haar uitdrukkingsloos aanstaarde hield ze op met lachen. Haar lange, kromme neus gaf haar de majestueuze maar onflatteuze uitstraling van een valk of een toekan. Ze praatte tegen me alsof ik een kind was, wat ik prima vond want dat wilde ik ook zijn. De laatste tijd kon ik me die jaren niet meer herinneren, alsof de kindertijd een film was waarvan ik alleen de trailers had gezien.

Je bent een dappere meid, hoor. Zo zie je ze niet vaak langs de weg.

Er is een bepaald type vrouw dat iemands doodsangst bespeurt en die moed noemt.

Ik dacht dat er hier heel veel werd gelift.

O, niet zo heel veel, hoor, zei ze. *Niet meer. Tegenwoordig is het overal gevaarlijk. Wil je een peer? Pak maar een Nashi. Ik heb een hele lading, een aanbieding bij de supermarkt.*

Ze vertelde me over haar zoon van elf, een ongelukje uit de tijd dat ze in de twintig was, en ik at een peer

en het sap spatte overal heen, maar ze ging maar tot Papakura, dus ze zette me een stukje verderop bij een benzinstation af.

Beloof me dat je niet bij een kerel instapt, hè? Als er een stopt, laat hem dan maar doorrijden. Wij vrouwen letten altijd een beetje op elkaar. Je hebt snel genoeg weer een lift.

Ik beloofde het, maar ik wist dat ik haar raad niet zou opvolgen, want ik kan het nooit opbrengen welk aanbod dan ook af te slaan; dat was een van de weinige dingen aan mezelf waar ik zeker van was.

Er kwamen een tijdje geen auto's om mijn duim aan te laten zien, maar ik bleef staan, kon niet eens de gepaste nieuwsgierigheid naar dit nieuwe land opbrengen (een saaie kleine berg, een doodgewoon blauw meer, een benzinstation, net als het onze en maar een heel klein beetje niet). Mijn lippen waren aan het uitdrogen en ik bedacht hoe voor alle cellen op elk lichaam het totale vochtgebrek dreigt en iedereen die leeft heeft die gedachte aldoor, maar haast niemand spreekt hem uit en niemand spreekt hem uit omdat ze die gedachte niet echt dénken, ze hebben hem gewoon, zoals ze tenen hebben, zoals de meeste mensen tenen hebben; de wetenschap dat we allemaal uitdrogen is de reden dat het gaspedaal wordt ingetrapt in alle auto's waarin mensen wegrijden van waar ze zijn, wat me eraan herinnerde dat ik nergens heen ging, en ik besepte dat er een hoop auto's waren gepasseerd maar dat geen enkele was gestopt of zelfs maar vaart had geminderd, en ik begon me af te vragen wat er zou

gebeuren als niemand me meenam, als die eerste vrouw stom geluk was geweest en liften in de jaren zeventig samen met andere nu gevaarlijke dingen – loodverf, bepaalde kunststoffen, vrije liefde – in de jaren zeventig was achtergebleven en ik hier voor eeuwig zou blijven staan, kijkend naar auto's die niet kwamen, denkend aan mijn cellen die allemaal hulpeloos uitdroogden.

Ik besloot te proberen om vrolijk over te komen omdat ik dacht dat iemand misschien eerder geneigd was iemand op te pikken die vrolijk overkwam.

Ik ben vrolijk, hield ik mezelf voor, *ik ben een vrolijk mens*.

Ik sperde mijn ogen wijder open dan nodig was en hoopte zo mijn vrolijkheid aan de auto's over te brengen, maar ze bleven doorrijden.

Eentje toeterde alsof hij *Nee* wilde zeggen.

Mijn arm bleef lang gestrekt en mijn elleboog deed zeer op de plek waar ze het bloed altijd hadden afgenomen, en ik raakte zo gewend aan de voorbijrijdende auto's dat ik vergat dat het hele doel was in een auto te stappen en ergens heen te gaan, maar niets volgde op iets anders – er passeerde een auto, dan nog een, maar alle auto's kwamen en gingen alleen. En ik stond hier. En niets had mij gevolgd – ik was een menselijk non sequitur – zinloos en misplaatst, een slechte grap, een grap zonder doel. De hemel had een goede hemelkleur en de lucht voelde gezond aan, en misschien was dit het soort dag dat al die automobilisten eraan herinnerde dat dagen maar beperkt voorradig zijn en dat